

— «Τὴν ἡύρα· στάσου.
 ἔς τὴν ἀγκαλιά σου
 ἐκρύφθ' ἢ πονηρή.
 Ἄλλοῦ δὲν τρέχω.
 Τώρα τὴν ἔχω.
 Ἄς φύγῃ ἂν ἴμφορῃ.



Η ΒΑΤΤΟΣ

Μελοδ. Schubert: (Die Forelle), Α, ἀρ. 14



Ἵς τὴν ἀνθισμένη βάρτο,
 ἔς τὴν πράσινη φραγή,
 λουλοῦδι μυρωδάτο
 ἐστόλιζε τὴν γῆ.



Πλησίασα, καὶ τόσο
 μ' ἐφάνη θαυμαστό,
 ποῦ θέλησα ν' ἀπλώσω
 καὶ νὰ τὸ μυριστῶ.



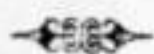
Μὲ εἶπ'· «Ἔχω ἀγκάθι,
 μόν' ἴερνα ἔς τ' ἀνοικτά.
 Κάποιος ἴμφορεῖ νὰ πάθῃ,
 καὶ θὰ πονῇ φορικτά.»



Τὸ ἔλεγε, κ' ἐγέλα,
κ' ὥς εἶχε μὲ φανῇ,
τὸ νεῦμα ἔλεγ' «Ἐλα»,
καὶ «Φεῦγα» ἡ φωνή.

Τὸν δρόμον μου δὲν πῆρα,
μόν' ἔρχομαι κοντὰ,
καὶ διὰ κακὴ μου μοῖρα
φαρμάκι μὲ κεντᾶ.

Ἄνθος κακό· 'ς τὰ βάθη
τρυπᾶς τὰ σωθικά.
Ἦ πέταξε τ' ἀγκάθι,
ἢ μὴ γελᾶς γλυκά.



ΑΝΘΟΠΩΛΗΣ

Μελ. φθ. δεσποτ.: (Schöne Mädchen, muntre Knaben)



Εὐμορφά μου κοπελούδια,
θέλετε χλωρά λουλούδια;
πάρετε πουλῶ.
Σιγαλά, μὴ γίνουν λάθη.
Μὲ τὸ χέρι 'ς τὸ καλάθι
ἑποῖαν βρῶ, φιλῶ.



Διέτ' ἐδῶ τί ὠραιότης!
Αὐτὸ εἶν' ἡ ἀθωότης,
τ' ἄσπρο γιασουμί.

